కథా కౌముది

ఆడపిల్ల

షేక్ షబ్బర్ హుస్సేన్ (Kadapa, A.P, India)

శుభకృతు నామ సంవత్సర ఉగాది సందర్భంగా
వంగూరి ఫౌండేషన్ ఆఫ్ అమెరికా వారు నిర్వహించిన
27 వ ఉగాది ఉత్తమ రచనల పోటీ లో
'నా మొట్టమొదటి కథ' విభాగంలో ప్రశంసా పత్రం పొందిన కథ

మళ్లీ ఇలాంటి ఒక రోజు వస్తుందని అనుకోలేదు. రావాలని కోరుకోనూ లేదు. ఆలూమగలిద్దరం ఆర్నెల్ల తర్వాత మళ్లీ ఆ ఆస్పత్రిలో అడుగు పెట్టాం. క్రితం సారి వచ్చినప్పుడు ఆమె పడ్డ కష్టాలు చూడలేక 'ఇక్కడికి మరోసారి వచ్చే అవకాశం ఇవ్వను' అని చాలా గట్టిగా ఒట్టేసినా. 'రాత్ గయాతో బాత్ గయా' అన్నట్లు ఆ రోజు 'ఆవేశం'తో ఒట్టేసిన మాటలు 'ఆ విషయాని'కొచ్చేసరికి వట్టి మాటలుగానే మారిపోయాయి.

హాల్లో కాలు పెట్టానో లేదో ఎవరో గుర్తు చేసినట్లు నేను చేసిన శపథం ఠక్కున గుర్తుకొచ్చింది.

మెల్లగా ఆమె వంక చూశాను. నాపైన కోపమో.. ఏమో కళ్లింతగా చేసి చూసింది. ఎర్రబడ్డ ఆ కళ్లను చూసి మౌనంగా ఉండిపోయాను. 'ఛీ.. ఛీ' నా మీద నాకే అసహ్యం వేసింది.

'టోకెన్ నంబర్ 9..మెహసిన్..' సిస్టర్ లలిత గొంతెత్తి అరిచింది.

'ఆ వస్తున్నాక్కా..' అంటూ నా భార్య ఆత్రంగా లేచి డాక్టర్ రూంలోకి వెళ్లింది. ఏమాత్రం ఆలస్యం చేసినా 'టోకన్ నంబర్ 10' అనేస్తాదామె. ఇప్పుడంటే లేవుగానీ ఒకప్పుడు ఊర్లలో 'షోలాపూర్ బెడ్‌షీట్లు.. టవళ్లు.. లుంగీలకు' వేలం

పాట జరిగేది. అందులో ఒకడు 'బెడ్‌షీట్ 120.. ఒకటోసారి.. రెండో సారి... మూడోస్సారి' అంటూ చెవులు జిల్లుమనేలా అరిచేవాడు. ఆస్పత్రికొచ్చిన ప్రతీసారి లలితక్కను చూస్తానే నాకు ఆ వేలంపాటే గుర్తొస్తుంది.
డాక్టర్‌గారు రాసిన చీటీతో నాముందుకొచ్చి నిలబడింది మెహసిన్.

'టెస్టులేనా' అన్నా.

'ఏం మీకు తెలీదా' అందామె చిరాగ్గా.

'సరే పా' ల్యాబ్‌లోకి పిలుచుకెళ్లాను. శాంపిల్స్ తీసుకున్న ల్యాబ్ టెక్నీషియన్ 'రిపోర్ట్ ఓ అరగంట పడుతుంది.. అక్కడ కూర్చోండి పిలుస్తాను' హూంకరించాడు. స్పేస్ సెంటర్‌లో తీక్షణంగా పరిశీలన చేసే శాస్త్రవేత్తలా వాడూ..వాడి ఫోజునూ.

'సరే' అంటూ ఇద్దరం వచ్చి హాల్లో కూర్చున్నాం.

ఆస్పత్రి ఆవరణమంతా 'అమ్మ'లతో నిండుగా ఉంది. ఆ అమ్మల కడుపుల్లో భావి భారతం జీవం పోసుకుంటోంది. రేపటి తరాన్ని.. భవిష్యత్తు తారల్ని ఎంతో జాగ్రత్తగా కడుపులో మోస్తున్న మాతృమూర్తులను చూస్తానే అమ్మ గుర్తొచ్చింది. బరువును కూడా.. బాధ్యతతో మోయడం.. ఏమీ ఆశించకుండా ప్రేమను పంచడం ఒక్క తల్లికే సాధ్యమేమో. ఆ క్షణాన ' మా తుఝే సలాం' అంటూ ఎన్నిసార్లు అమ్మను తలచుకున్నానో.

పక్కనే ఓ పెద్దాయమ తెల్లటి చాదర్‌ను కప్పుకుని నోట్లో వక్కాకు నములుతూ ఉంది. 'క్యా బచ్చీ క్యా బోలీ మా డాక్టర్ని' అంటూ మెల్లగా నా భార్యతో మాటలు కలిపింది. 'అభీ రిపోర్ట్ ఆయానీ నానీమా' అంటూ ముభావంగా జవాబిచ్చింది. 'ఐసా.. అల్లా హై లేమా.. పాజిటివ్ ఆతాలే' అంది. ఎగిసే మంటపై ఇంకాస్త పెట్రోల్ పోసినట్లయింది.. ఒక్కసారిగా తల తిప్పి ఆమె వైపు చూసింది.

'మాకు ఇప్పటికే ఇద్దరు పిల్లలు... ఇక పిల్లలు వద్దనుకుంటున్నాం..' అని ముఖంమీదే గట్టిగా చెప్పాలనుకుని ఆగిపోయినట్లుంది. ఆమె మాటలకు నవ్వాలో... ఏడ్వాలో తెలియక తల కిందికి వాల్చింది. మెహసిన్ చెప్పకుండా ఎందుకాగిందో నాకర్థమైంది.

'నాకు ఆరుగురు కొడుకులు.. ఇద్దరు కూతుళ్లు మా' అంటూ ఇందాకే పక్కింటావిడతో చెప్పడం ఇద్దరమూ విన్నాం. పొరపాటున మెహసిన్ తన మనసులో మాట చెప్పింటేనా 'ఏ క్యా జమానా ఆయామా..' అంటూ బుగ్గలు నొక్కుకునేది. అందుకే విషయాన్ని మాటల్తో లాగకుండా మౌనంతో ముడేసింది. 15 నిమిషాలు గడిచిపోయాయి.

తమ టోకన్ నంబర్ రాని వాళ్లు.. రిపోర్ట్స్ కోసం ఎదురుచూస్తున్న వాళ్లు టీవీలో వస్తున్న సీరియల్స్‌ను సీరియస్‌గా చూస్తున్నారు. కానీ మాకు ఎదురుగా కూర్చున్న ఒకామె చాలా సేపటి నుంచి ముభావంగా ఉంది. 9 నెలలు పూర్తిగా నిండినట్టున్నాయి. అప్పుడో..ఇప్పుడో అన్నట్లు ఉంది. ఆమె పక్కనే ఇద్దరు పిల్లలు ఉన్నారు.

‘ క్యా నామ్ మా తేరా.’ అని అడిగింది మా పక్కనున్న పెద్దాయమ.

‘తబస్సుమ్ ఖాలా’ అని జవాబిచ్చింది.

‘ఏ ఊరో?’

ఇంతలో తబస్సుమ్ ఫోన్ రింగైంది.

‘బోలో జీ.... హాస్పిటల్ మే హూ’ అంది.

‘ఎవరొస్తారు తోడు.. నేను చేసుకున్న ఖర్మ.. నేనొక్కన్నే వచ్చి సచ్చినా’ అంది. తెలియకుండానే ఆమె కళ్లల్లోంచి నీటిబొట్లు టపటపా రాలుతున్నాయి. ‘సర్లే... టోకన్ వచ్చింది... నర్సు పిలుస్తొంది...కొంచెపాగి చేయండి’ అంటూ ఫోన్ కట్ చేసి బ్యాగులో పడేసింది. ‘ మీరిక్కడే కూర్చొండమ్మా..’ పిల్లలిద్దరికీ తలా ఓ బిస్కెట్ చేతికిచ్చి డాక్టర్ రూం లోకి వెళ్లింది. తబస్సుమ్‌కు వచ్చిన కష్టమేందో ఏమో.. నవమాసాలు నిండిన ఆ తల్లి కళ్లల్లో నీళ్లు చూసి మనసు చివుక్కుమంది.

‘ మెహసిన్’ రిపోర్ట్ రెడీ... ల్యాబ్ అతను కేక వేశాడు. రిపోర్ట్ కోసం వెళ్లాల్నా.. వెళ్తావా అన్నట్లు మెల్లగా తన వంక చూశాను. ఉలుకూపలుకూ లేదు. ‘మౌనం అర్ధాంగికారం’ అంటారు. కానీ ఈ పరిస్థితుల్లో నా అర్ధాంగి మౌనానికి అర్థం నాకు తెలుసు. నేనే వెళ్లి రిపోర్ట్ తెచ్చాను.

అనుకున్నంత అయ్యింది. ఏం జరగకూడదో అదే జరిగింది. రిజల్ట్ ‘పాజిటివ్’. ఆ మాట వింటూనే నా వంక చూసింటే ఒట్టు. కట్ట తెగినట్లుగా తెలియకుండానే ఆమె కళ్లల్లోంచి నీళ్లు జలజలా రాలుతున్నాయి.

సరిగ్గా 11 ఏళ్ల క్రితం ఇదే హాస్పిటల్‌లో ‘పాజిటివ్ రిజల్ట్ చూసిన ఆమె కళ్లల్లో చెప్పలేనంత సంతోషాన్ని చూశాను. వెయ్యి వోల్ట్స్ వెలుగొచ్చిందేమో అన్నట్లు ముఖమంతా వెలిగిపోయింది. తేలికపాటి నవ్వుతో సిగ్గు పడుతూ తలవాల్చిన క్షణాలు ఇంకా నా కళ్లముందు కదలాడుతూనే ఉన్నాయి. ‘ముబారక్ హో..’ అంటూ మా అమ్మానాన్నలు.. అత్తామామలు చెప్పినప్పుడు ఎర్రగా కందిన తన బుగ్గల్ని.. తనే పసిపాపగా మారిపోయి నా వైపు ఓరగా చూస్తూ విసిరిన ఆ నవ్వుల్ని గుండెల్ని హత్తుకునే ఉన్నాయి. ఆ రోజు నాకైతే ప్రపంచాన్నే జయించినంత ఆనందమేసింది.

పెళ్లయిన ఏడాది తిరక్కుండానే మా జీవితాల్లోకి పండంటి పాపాయి వచ్చింది. ఆ తర్వాత మరో రెండేళ్లకే బాబు పుట్టాడు.

కాలం గిర్రున తిరిగింది. ఇప్పుడూ అదే ఫలితం... ఇప్పుడు· ఆమె కళ్లల్లో సూటిగా చూడాలంటే భయమేసింది. ఆ భయం వెనక ఓ కారణమూ ఉంది.

రెండో కాన్పు సమయమది. తొలి కాన్పు నార్మల్. ఇప్పుడు కూడా అలాగే ఉంటుందని అనుకున్నాం. చాలాసేపు ప్రయత్నం చేసిన డాక్టర్ కళావతి ‘పిండం కదలడం లేదు.. సిజేరియన్ చేయాల్సిందే’ అని తేల్చి చెప్పింది. ఆపరేషన్ థియేటర్‌లోకి తీసుకెళ్లారు. మరికాసేపట్లో ఆపరేషన్ చేస్తారనగా ఒక్కసారిగా తనకు బీపీ ఎక్కువైంది. ఒళ్లంతా

చెమటలు పట్టాయి. వైద్యులు వెంటనే అప్రమత్తమై ఏవో మందులిచ్చి ధైర్యం చెప్పారు. ఆపరేషన్ కూడా కాసేపు వాయిదా పడింది.

'సర్.. మీ భార్య పిలుస్తొంది' నర్సు వచ్చి చెప్పగానే... లోనికెళ్లాను.

నా వంక చూస్తూనే ఏడ్చేసింది. గట్టిగా నా చేయి పట్టుకుని 'ఏమండీ.. ఇద్దరు పిల్లలు చాలండి.. పిల్లల్లేకుండా ఆపరేషన్ చేయించండి' వేడుకుంది.

'అలాగే.. నువ్వింతలా చెప్పాల్నా. నేను కూడా ఇద్దరు చాలనే చెప్పాను కదా' అని ధైర్యం చెప్పాను.

'మీరిక్కడే ఉండండి. ఇదో ఈ రోజు ఆఫీసుకు సెలవే కదా' అని మరోసారి ప్రశ్నించింది.

'ఆఫీసుకు సెలవే కదా' ఇప్పటికి పదిసార్లు చెప్పి ఉంటుంది.

'అవును. సెలవే' అన్నాను.

'ఏమో అప్పుడూ అలాగే చెప్పి ఆఫీసుకెళ్లారు' అని బుంగమూతి పెట్టింది.

'ఒక్కరోజు కాదు. వారం రోజులు లీవ్ పెట్టాను సరేనా' అన్నా ఒట్టేస్తూ.

ఆపరేషన్ థియేటర్‌లోకి తీసుకెళ్లారు. కాసేపటికే నర్సు నవ్వుతూ బయటికొచ్చి 'మగ పిల్లాడు సర్..' అని చెప్పింది.

'అక్కా.. పిల్లల్లేకుండా ఆపరేషన్ చేయమనండి' అని చెప్పాను. ఇందాక మెహసిన్‌కు ఇచ్చిన మాటను నిలబెట్టుకుంటూ.

'సరే సర్' అని తను లోపలికెళ్లింది.

'బేటా కతే... ముబారక్ హో..' అంటూ మా అమ్మానాన్న..అత్తామామలు అందరూ ఆనందంలో మునిగిపోయారు.

'సర్.. మీకు మేడం పిలుస్తున్నారు' ఇందాకొచ్చిన నర్సే మళ్లీ వచ్చింది.

డాక్టర్ క్యాబిన్‌లోకి వెళ్లాను ' చూడు బాషా (రాయలసీమలో చాలా మంది అతని పేరేదైనా మగోళ్లకు 'బాషా' అని, ఆడవాళ్లకయితే 'బుమ్మా' అని పిలుస్తుంటారు.) ఇప్పటికైతే పిల్లాడు బాగానే ఉన్నాడు. ఏవైనా లోపాలుంటే ఆర్నెళ్ల తర్వాతే బయటపడతాయి. తర్వాతే ఆపరేషన్ చేద్దాంలే.. అయినా పచ్చిగా ఉన్నప్పుడు ఆపరేషన్ చేయడం కూడా మంచిది కాదు' అని వివరంగా చెప్పింది డాక్టరమ్మ.

'మేడం ..ఈ మాటెందుకంటోందబ్బా' ఆలోచనలో పడిపోయాను.

'నువ్వు తప్పదంటే చేసేస్తాను బాషా' అంది మళ్లీ. 'ఐదు నిమిషాలు మేడం' అంటూ బయటికొస్తుండగా

'తొందరగా చెప్పు బాషా కుట్లేయాలి' అంది.

బయటికొచ్చి విషయాన్ని పెద్దోళ్లతో పంచుకున్నాను. 'ఇప్పుడొద్దులే.. మళ్లయినా చేయొచ్చులే' అన్నారు వారు ముక్తకంఠంతో. నిజం చెప్పాలంటే ఆ టైంలో ఏం చెప్పాలో నాకు అర్థమై సావలేదు. పెద్దల మాటను గౌరవిస్తూ 'ఇప్పుడొద్దులే మేడం' అని చెప్పాను.

పిల్లాడి మేనమామ గబగబా వెళ్లి స్వీట్ బాక్స్ తీసుకురావడం. అప్పటికప్పుడే 'చెవిలో అజాన్ ఇచ్చి' 'షంషుద్దీన్' అని పేరు పెట్టడం చకాచకా జరిగిపోయాయి.

'ఎంత ముద్దొస్తున్నాడో చూడని ఒకరంటే.

' దిష్టి పెట్టొద్దమ్మా' అని ఇంకొకరు అంతా సందడిగా ఉంది అక్కడ.

'నీ పిల్లోలిద్దరూ రంజాన్ నెలలో జుమ్మా రోజే పుట్టారబ్బా' అని అందరూ అభినందించారు.

ఇంగ్లిష్ నెలల ప్రకారం ఆగస్టు 5న పాప, ఆగస్ట్ 2న వీడు.

నిజానికి 'ఈ రెండు రోజులు ఆగి 5వ తేదే కాన్పు చేద్దాంలే బాషా ఇద్దరూ ఒకే రోజు బర్త్‌డే సెలబ్రేషన్స్ చేసుకుంటే బాగుంటుంది' అని డాక్టర్ గారు కూడా చెప్పారు. కానీ అప్పటికే రోజులు నిండిపోయాయని చెప్పి కాన్పు చేయాల్సి వచ్చింది.

అప్పుడప్పుడే మెహసిన్‌కు మెల్లగా మత్తు వదులుతూ ఉంది. పిల్లాడిని చూసిందో లేదో గానీ నా వంక చూసి దగ్గరకు రమ్మని సైగ చేసింది. 'ఆపరేషన్ చేయించారా?' అంది.

ఆ మాట వింటానే గుండె గుభేల్‌మంది. 'అవున'ని అబద్ధమాడితే ఆమె మనసు నిండు కుండలా కుదురుగా ఉంటుంది. 'కాదని' నిజం చెబితే నీటి కుంటలో రాయి వేసినట్టు ఆమె మనసు కూడా గింగిరాలు పోతుంది. ఎక్కడ ఆమె కళ్లు తెగిన చెరువుతాయేమోనని భయమేసి కళ్లు మూసుకుని కిందికి పైకి రెండు సార్లు నిలువుగా తలూపుతూ

'అంతా ప్రశాంతంగా జరిగింది. నువ్వు ముందు బాగా రెస్ట్ తీసుకో' అన్నాను. నిజానికి అబద్ధానికి మధ్య పలచటి తెరను కప్పేస్తూ.

మూడు రోజుల తర్వాత డిశ్చార్జ్ అయి ఇంటికొచ్చాం. మరుసటి రోజే ఆ పలుచటి తెరను ఎవరో తొలగించినట్లున్నారు.

దగ్గరికి పిలిచి 'చదువుకున్నవారు మొగుడివి నిర్ణయం ఏదైనా మీరు తీసుకోవాలి గానీ వాళ్లనడగడం ఏంది?' అని నిష్టూరమాడింది.

'అది కాదు ఆర్నెళ్ల తర్వాతే ఆ ఆపరేషన్ చేయాలంట మేడమే చెప్పారు' అని సర్ది చెప్పబోయాను.

‘ఆ ఇప్పుడు కడుపు కోసుకుని మూన్నేళ్లు, ఆర్నెళ్ల తర్వాత మళ్లీ కోసుకుని మరో మూన్నెళ్లు. ఇట్టానే పత్యం ఉంటాన్లే. అయినా మీదేం పోతాంది. ఆపరేషన్ వద్దని చెప్పిన ఆ పెద్దోళ్లది ఏం పోతాంది’ అంటూ అమ్మోరు తల్లి ఒళ్లోకొచ్చినట్లు ఆక్రోశంతో ఊగిపోయింది.

నిజమే.. చిన్న గాయమైతేనే అల్లాడిపోతాం. అలాంటిది కడుపు కోత అంటే సన్న విషయమా? ఆలోచిస్తేనే గుండె వేగం పెరుగుతుంది.

‘ఆపరేషన్ థియేటర్లోకి వెళుతూ కూడా మీకు అంతలా చెప్పి పోయినానే ఇలాగేనా చేసేది’ అని కళ్ల నిండా నీరుకార్చింది.

ఇప్పుడేం చెప్పినా తను వినిపించుకోదు. చెప్పే నైతికత కూడా కోల్పోయాను అనిపించింది. అయినా ధైర్యం చేసి

‘ చూడు మెహసిన్. వీళ్లిద్దరు చాలు. ఆ ఆపరేషన్ కూడా చేసుకోవాల్సిన అవసరం లేదు. అంతవరకు రాకుండా ఎన్నో మార్గాలున్నాయిలే’ అన్నాను వీరా వేశంగా.

ఆ రోజు ఒట్టేసి చెప్పిన మాటల్ని ఎన్నిసార్లు గట్టున పెట్టానో ఏమో.

‘పాజిటివ్’ వచ్చినప్పుడల్లా ‘ఇప్పుడు చూడు. ఎన్ని కష్టాలు పడాలో. ఆ మాత్రలు మింగాలంటేనే భయమేస్తుంది..’ అని వాపోతుంది. ఆ మాత్రలు మింగిన ప్రతిసారీ ఓ వారం రోజుల పాటు ‘కడుపు నొప్పి’ అని తల్లడిల్లిపోతుంది. వాంతులు చేసుకుని మనిషంతా నీరసించి పోతుంది. ఆ సమయంలోనూ ‘ఎలాగో అలా ఈ బాధను తట్టుకుంటాలే. వండి పెట్టిన అన్నం కూడా వేసుకుని తిన్లేరే. నాకేమైనా అయితే మిమ్మల్నెవరు చూస్తారు’ అంటూ గట్టిగా పట్టుకుని ఏడుస్తుంది. ఆ మాటన్నప్పుడల్లా నాకళ్లల్లోనూ నీళ్లు సుడులు తిరిగేవి. అందరూ చెబుతుంటారు ‘తల్లి రుణం తీర్చుకోలేం’ అని. ఆ మాటకొస్తే ‘సృష్టి’కి ప్రతిరూపమైన ‘ఆడపిల్ల’కు మగాడు ఎప్పటికీ రుణపడే ఉంటాడు.

‘ నువ్వు రా’ నర్సు పిలవగానే లోనికెళ్లింది మెహసీన్. అప్పుడే డాక్టర్ క్యాబిన్ నుంచి తబస్సుమ్ బయటికొచ్చింది. మెల్లగా అడుగులో అడుగేస్తూ వచ్చి కుర్చీలో కూర్చుంది. మా పక్కన కూర్చున్న పెద్దామెకు చుట్టుపక్కలున్న వారిని ప్రశ్నలతో విసిగించడమే పనిగా ఉన్నట్టుంది. తబస్సుమ్ కుదురుగా కుర్చీలో కూర్చోకముందే ‘క్యా బోలీమా డాక్టర్నీ’ కడప రాగం తీసింది.

‘ఈ రోజే అడ్మిట్ కావాలంట ఖాలా. ఏం చేయాలో ఏమో’ అంటూ ’ ముభావంగా చెప్పింది.

‘తోడు ఎవరూ రాలేదా’

‘ నై.. ఖాలా’

చూస్తాంటే తబస్సుమ్‌కు ఏదో పెద్ద సమస్యే ఉన్నట్లు అర్థమవుతోంది. ఈ సారి ప్రశ్నించే బాధ్యతను నేను తీసుకున్నా. మెల్లగా ‘క్యా..హువా మా’ అన్నా.

'మాది చింతకొమ్మదిన్నె మండలమన్నా.. ఆరేళ్ల కిందట పెళ్లయింది. మా పెళ్లికి మా ఇంట్లో పెద్దోళ్లు ఒప్పుకోలేదు. ఆ రోజు నుంచి ఇప్పటివరకు వాళ్లతో మాటలే లేవు.' అని తలకిందికి వాల్చింది. 'మీ అత్తగారిని తోడు తీసుకురావచ్చు కదా' అన్నాన్నేను.

'ఆమె రాదంట. ఇదివరకు నాకు ఇద్దరూ ఆడపిల్లలే. నీకు ఇప్పుడు కూడా ఆడపిల్లే పుడ్తాది. నేను రాను పో అని ఈసడించుకుంటాంది' అంటూ జారుతున్న కన్నీళ్లను పవిట కొంగుతో తుడుచుకుంది.

'ప్చ్..ప్చ్..ప్చ్... అయ్యయ్యో' అక్కడున్న ఆడాళ్లందరూ తబస్సుమ్‌పై జాలి చూపించారు.

ఆ పక్కనే ఉన్న ఇంకో ఆడామె 'నీ మొగుడు రాలేదామ్మా' అని ప్రశ్నించింది. నుదుటిపై పెద్ద బొట్టుతో నిండుగా ఉందామె.

' నెల కిందటే కువైట్‌కు పోయినాడక్కా' అని జవాబిచ్చింది.

'అతనైనా ఫోన్ చేసి మీ అత్తగారిని వెళ్లమని చెప్పొచ్చు గదా' దీర్ఘాలు తీసింది.

'ఆడే బాగుండింటే నాకిన్ని తిప్పలెందుకొస్తాయ్? మా అత్తతోనైనా ఏగచ్చుగానీ ఆ నా బట్టతో కష్టమై పోతాందీ. అతనికి మగ పిల్లాడే కావాలంట.. ఈ సారి మగ పిల్లాడే పుడ్తేనే ఫోన్ చేయి అంటున్నాడు. అది నా చేతుల్లో ఏమైనా ఉందాక్కా' అంటూ తలకిందికి వాల్చి బోరున ఏడ్చేసింది.

తబస్సుమ్ తలవాల్చగానే ఎదురుగా ఉన్న గోడకున్న 'ఆడపిల్ల ఇంటికి వెలుగు. బతకనిద్దాం.. బతుకునిద్దాం..'అని పెద్ద పెద్ద అక్షరాలతో ఉన్న పోస్టర్ కనిపించింది.

చింపి పారేయాలన్నంత కోపమొచ్చింది. చుట్టాలు చెప్పే సూక్తులైనా... చట్టాలు చెప్పే హక్కులైనా మనుషుల్లోని అజ్ఞానపు అడ్డుగోడలు తొలగించాలి గానీ.. ఇలా నిలువెత్తు గోడలకే పరిమితమైతే ఇలాగే ఉంటుందనిపించింది.

తబస్సుమ్ మాటలకు అక్కడున్న అందరి కళ్లల్లోనూ నీళ్లు తిరిగాయి.

అంతలో మధ్యాహ్నం షిఫ్ట్‌కు వచ్చిందో ఏమో అప్పుడే వచ్చిన నర్సు చేతికి గులాబీ ఇస్తూ 'హ్యాపీ వుమెన్స్ డే లలితక్కా' అంటూ విషెస్ చెప్పింది.

అప్పటికే తబస్సుమ్ మాటలు విని నిశ్చేష్టురాలై నిలబడి ఉన్న లలిత జవాబివ్వలేదు. 'సమాజంలో ఇలాంటి తబస్సుమ్‌లు ఉన్నంతవరకు 'వుమెన్స్‌కు హ్యాపీ' ఎక్కడుంటుంది? వుమెన్స్‌డేకి అర్థం ఏముంది' అనుకుంటూ చేతికిచ్చిన గులాబీని నలిపేస్తూ కళ్లల్లో కదలాడుతున్న నీళ్లతో మౌనంగా చూస్తుండిపోయింది లలిత.

'ఉన్నిలే బూమ్మా మా కోడల్ని కూడా ఈ రోజే అడ్మిట్ కమ్మన్నారు. నీకు తోడుగా నేనుంటాన్లే' అంటూ తబస్సుమ్ చేయి పట్టుకుని ఓదార్పునిచ్చింది పక్కనున్న పెద్దామె. అంతటితో ఆగక 'ఈ సారి నీకు కచ్చితంగా మగ పిల్లాడే పుడ్తాడ్లే ' అంటూ జోస్యం చెప్పింది.

‘ఎవ్వరైనా పుట్టనీక్కా. భయపడేదిలే. ఆ నా బట్ట చూసుకుంటే చూస్కోనీ లేకుంటే ల్యా. ఆడోళ్లం.. మనమే ఆడపిల్లను కాపాడుకుంటే ఇంకెవరు కాపాడుకుంటారు? మనం లేనిది వాళ్లు యాడున్నారక్కా... నాలుగిండ్లలో పాచిపని చేసైనా సాక్కుంటా. తల్లికి బిడ్డలు బరువౌస్తారా ఏంది?’ అంటూ తన ఇద్దరు బిడ్డలను అక్కున ఒడిలోకి చేర్చుకుంది తబస్సుమ్.

ఆ క్షణంలో ఓ అమ్మలా కాదు బిడ్డ నుదుటి రాతలు రాసే బ్రహ్మలా కనిపించిందామె.

Post your comments